

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΤΗΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΣ

Μία από τας μεγάλας πόλεις τῆς Δυτικῆς Ὀχθῆς τοῦ Ἰορδάνου, γειτονική τῆς Βηθλεέμ, νοτιοδυτικῶς τοῦ τάφου τῆς Ραχήλ, εἶναι τῆς Μπετζάλλας, ἀριθμοῦσα περί τούς 17.000 κατοίκους.

Εἰς τήν πόλιν αὐτήν τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ ἀνέκαθεν Ὁρθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα μέ 7.000 περίπου μέλη.

Πολιοῦχοι Ἅγιοι τῆς Κοινότητος αὐτῆς εἶναι ἡ Θεοτόκος καί ὁ Ἅγιος Νικόλαος. Ἡ Κοινότης διατηρεῖ ναόν πρός τιμήν τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου ἀπό τό ἔτος 1862. Διατηρεῖ ἐπίσης ναόν πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ. Οἱ δύο αὐτοί ναοί εἶναι μεγαλοπρεπεῖς καί καλαίσθητοι, ἀρχιτεκτονικά ἐπιτεύγματα, μαρτυροῦντα τήν δυναμικότητα τῆς Κοινότητος, τῆς ὁποίας ἐξυπηρετοῦν τās λατρευτικās ἀνάγκας.

Ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐορτάζεται ἐτησίως ἐπί τριήμερον ὑπό τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς Μπετζάλλας καί ὄχι μόνον ὑπ αὐτῶν. Ἡ ἐορτή αὐτή τῶν Ὁρθοδόξων γίνεται καί ἐορτή ὄλων τῶν χριστιανῶν, ἀκόμη καί τῶν μή χριστιανῶν κατοίκων τῆς πόλεως κοινωνικῶς. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος γίνεται δεκτός ἀπό ὄλους ὡς ὁ Ἅγιος τῆς πόλεως.

Διά νά τιμήσῃ τήν ἐορτήν αὐτήν, προσῆλθεν εἰς τήν πόλιν τῆς Μπετζάλλας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά συνοδείας ἀπό τό Πατριαρχεῖον τήν πρῶίαν τοῦ Σαββάτου, τῆς 6^{ης} /19^{ης} Δεκεμβρίου 2009.

Φθάσας ὁ Μακαριώτατος, κατηθύνθη πρός τό ἡγουμενεῖον τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου ὑπεδέχθη Αὐτόν ὁ ἡγούμενος Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Νάρκισσος μετά τῶν τριῶν ἀγάμων Ἀραβοφώνων ἱερέων τῆς Μπετζάλλας καί τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀπό τό ἡγουμενεῖον ὁ Μακαριώτατος ἦλθεν εἰς τόν πολύ πλησίον εὐρισκόμενον ἱερόν ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπου ὑπεδέχθησαν Αὐτόν ἐνδεδυμένοι οἱ Ἱερεῖς, οἱ Ἐπίτροποι καί ὁ λαός. Ἐνδυθεῖς μανδύαν, εἰσώδευσε καί εὐλογήσας, ἤρξατο τῶν Καταβασιῶν, ἐν συνεχείᾳ δέ προεξῆρξε τοῦ Ὁρθρου καί ἠλόγησε τούς ἄρτους.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Μπαντούμη καί Λαζέτης τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας κ. Δημητρίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν καί συμπροσευχομένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Βηθλεέμ, Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, συλλειτουργούντων Ἱερομονάχων, Ἱερέων καί Διακόνων, συμπροσευχομένων δέ ἐν βαθείᾳ κατανύξει καί ταπεινώσει πλήθους Ὁρθοδόξων πιστῶν, κατανυκτικῶς δέ ψαλλόντων τῶν μελῶν τῆς καλλιφώνου χορωδίας τῆς πόλεως, παρουσία τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως κ. Ράτζη Ζεντάν καί ἄλλων Προυχόντων καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς περί τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς. Τό τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα. Ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, καταπονουμένων ἢ βοήθεια... Ἱεράρχα Νικόλαε... (Στίχ. Ἐσπερινοῦ.)».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Εὐλαβεῖς Χριστιανοί. Πανηγυρίζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί μάλιστα ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Κοινότης τῆς Παλαιστινιακῆς πόλεως ἡμῶν Μπετζάλλας ἐπὶ τῇ Πανιέρῳ μνήμῃ τοῦ Προστάτου αὐτῆς Ἁγίου Νικολάου, Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

Πράγματι, ἀδελφοί μου, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀνεδείχθη προστάτης καί ὑπέρμαχος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, διότι ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «Νέος Ἀβραάμ ἐδείχθη Νικόλαε, ὡς μονογενῆς υἱός προσάξας τόν νοῦν τῷ Δεσπότῃ σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων ἀεὶ».

Μέ ἄλλα λόγια ὁ Ἅγιος Νικόλαος διεκρίθη εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τόσον διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ εὐαγγελίου, τῆς εὐαγγελικῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας, δηλαδή τῆς σωζούσης ὀρθῆς πίστεως, ὅσον καί διὰ τῆς διαθέσεως τῆς ψυχῆς του ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου Του. Ἴδού τί λέγει καί πάλιν ὁ ὕμνωδός περί τοῦ Νικολάου: «Ὅμματι νοός, προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ τόν Υἱόν καταγγείλας ἡμῖν καί Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθόδοξον πίστεως τὰ σεπτὰ σου προθεῖς κατορθώματα».

Ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος ὡς γνωστόν ὑπῆρχε κατὰ τούς χρόνους τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ Διοκλητιανοῦ καί Μαξιμιανοῦ. Οὗτος διεκρίνετο διὰ τὴν ἐν Χριστῷ πολιτείαν του ὡς καί διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν καί εὐσέβειάν του. Τοῦτο τόν κατέστησε ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή Ἀρχιερέα καί Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μύρων τῆς Λυκίας. Ὑπὸ τὴν ιδιότητα δέ αὐτὴν παρέστη εἰς τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας, τῆς συγκληθείσης ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τό 325 μ.Χ. Ἡ συμβολή δέ τοῦ Ἐπισκόπου Μύρων εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν σύναξιν τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων ὑπῆρξεν καταλυτικὴ. Καί τοῦτο, διότι κατέδειξεν ὡς πλάνην τοῦ διαβόλου τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος (Ἄρειος) θεωρεῖται ὁ πατήρ καί ἀρχηγός ὄλων τῶν αἱρέσεων, παλαιοτέρων καί συγχρόνων.

Ἐάν σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἢ μᾶλλον οἱ Χριστιανοί ἀνά τόν κόσμον εἶναι διηρημένοι καί ἐν πολλοῖς πολέμιοι ἀλλήλων, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ἢ ὁποία (αἵρεσις) ἐμφορεῖται καί ἐμπνέεται οὐχὶ ἀπὸ τό φρόνημα τῆς πραότητος καί ταπεινότητος τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. 11, 27-30), ἀλλὰ ἀπὸ τό φρόνημα τῆς ἐπάρσεως τοῦ Σατανᾶ, τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους, τοῦ ὁποῖου Σατανᾶ ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης «οὐκ ἔγνωσαν τὰ βαθέα (Ἄποκ. 2, 24).

Ἴδού λοιπόν, διατί ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀδυνατεῖ νά περιγράψῃ τόν θαυμασμόν, ἀλλὰ καί τόν ἔπαινον πρὸς τόν Ἅγιον Νικόλαον, λέγων: «Ποίοις μελωδικοῖς ἄσμασιν ἐπαινέσωμεν τόν Ἱεράρχην. Τόν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καί τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον. Τόν τῆς Ἐκκλησίας πρωτοστάτην, τόν μέγαν προσαπιστήν τε καί διδάσκαλον. Τόν πάντας τούς κακοδόξους καταισχύνοντα. Τόν ὀλετῆρα Ἄρειον καί θερμόν ἀντίμαχον. Τόν δι' οὗ τὴν τούτου ὄφρῦν, ὁ Χριστός

καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος».

Δικαίως, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀναδεικνύεται, ἀλλά καί ἀναγνωρίζεται ἀπό τήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Κανών τῆς πίστεως καί ἡ εἰκὼν τῆς πραότητος.

Τοῦ Κανόνος τούτου τῆς πίστεως καί τῆς εἰκόνης τῆς πραότητος καλούμεθα καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου χριστιανοί νά γίνωμεν μιμηταί καί κοινωνοί καί μάλιστα κατά τήν περίοδον τῆς νηστείας τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἐάν ὄντως θέλωμεν, ὁ ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ σπηλαίου γεννηθεῖς καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεῖς Θεός Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νά ἀνακλιθῇ ἐν τῇ φάτνῃ τῶν σωματικῶν ἡμῶν σπηλαίων, δηλαδή τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καί νῦν, παμμάκαρ Νικόλαε, μή παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπέρ ἡμῶν τῶν πίστει καί πόθῳ τιμώντων ἀεί τήν χαρμόσυνον καί πανίερον μνήμην σου.

Μή παύση, Ἄγιε Νικόλαε πρεσβεύων ὑπέρ τῆς εἰρήνης καί τῆς καταλλαγῆς τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς περιοχῆς τῆς Ἁγίας Γῆς. Ἀμήν».

Ἐπί ὦραν πολλήν ὁ Μακαριώτατος μετέδιδε τήν θ. Κοινωνίαν εἰς τάς μακράς καί πυκνάς σειράς τῶν προσερχομένων πιστῶν.

Ἡ θ. Λειτουργία ἀπεδείχθη καί πάλιν ὀρθοδόξῳ τῷ τρόπῳ ἕνα ἄνοιγμα καί μία κάθοδος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τήν γῆν, μία ἀνάτασις καί ἀνάβασις τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν οὐρανόν, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν μία δωρεά τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς δι' ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, συνέχισιν τῆς ζωῆς καί σωτηρίαν. Ἀποροῦσε κανεῖς, πῶς ἀπό τήν θεωρουμένην «Ὀρθόδοξον ἀδυναμίαν» ἠδύνατο νά ἐξέλθῃ τόση δύναμις προσευχῆς καί ἀπό τήν λεγομένην «ὀρθόδοξον ἀταξίαν» τόση κατάνυξις προσευχῆς καί τάξις καί εὐπρέπεια θ. Λειτουργίας.

Ἡ χορωδία μέ τήν ψαλμωδίαν της, ἰδίᾳ ὅμως μέ τούς ὕμνους τοῦ Κοινωνικοῦ «Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ...» καί τούς ὕμνους τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πρὸς τήν θεοτόκον, κατένυξε βαθέως καί προητοίμασε διὰ τήν θ. Κοινωνίαν τούς προσερχομένους πιστούς, ἀλλά καί ὅλον τό ἐκκλησίασμα.

Τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία περίξ τοῦ Ναοῦ, ἀλλά καί εἰς τό κάτωθι τοῦ Ναοῦ σπήλαιον, μέ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἔνθα πιστεύεται ὅτι διήλθε ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὅταν ἦλθε ὡς προσκυνητής εἰς τούς Ἁγίους Τόπους.

Μετά τήν λιτανείαν, συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καί λαός ἐπέστρεψαν εἰς τόν ἱερόν Ναόν, ψάλλοντες τό: «Τίς Θεός Μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν...».

Μετά τήν διανομήν τοῦ ἀντιδώρου καί τήν ἀπόλυσιν τοῦ λαοῦ, ἐπηκολούθησεν ἐπίσκεψις εἰς τήν Τζαμαΐγια Ἴλ-Χσάν, δηλαδή εἰς τόν «Φιλανθρωπικόν Σύλλογον», ὁ ὁποῖος εἶναι κέντρον ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων καθιδρυμάτων τῆς πόλεως, μεθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἐπίσκεψις εἰς τό ἡγουμενεῖον καί φιλόφρων δεξίωσις ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ναρκίσσου, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοσμήσει μέ εὐπρέπειαν καί τόν ναόν καί τό ἡγουμενεῖον καί διὰ πολυποικίλων καλυμμάτων τήν Ἁγίαν Τράπεζαν, ὥστε νά μπορῇ νά τοῦ εὐχηθῇ κανεῖς: «Ἁγίασον Κύριε τούς ἀγαπώντας τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου».

Τέλος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νάρκισσος καί ἡ Κοινότης παρέθεσαν εἰς τόν

Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν του τράπεζαν ἰχθύων εἰς τόν ξενοδοχεῖον ANGEL τῆς πόλεως.

Ὅντως ἡ ἑορτή αὐτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Μπετζάλλας ἀπεδείχθη πάνδημος ἑορτή τῆς πόλεως διά προσευχήν καί ἐπικοινωνίαν καί διά πολλούς ἐκ τῶν κατοίκων καί δυνατότης ἐργασίας διά τόν ἄρτον τόν ἐπιούσιον, ἰδίᾳ μάλιστα ὑπό τας παρούσας δυσμενεῖς συνθήκας τῆς ζωῆς τῆς Βηθλεέμ καί τῶν περιχώρων της.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας